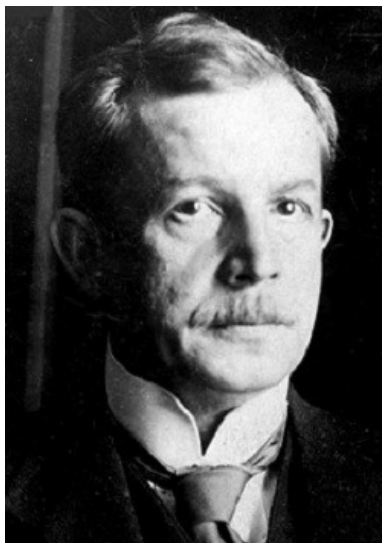

Wojciech Korfanty - biografia

20 kwietnia 1873 - 17 sierpnia 1939

Wojciech Korfanty urodził się w 1873 roku w Siemianowicach Śląskich w rodzinie górniczej. W roku 1879 rozpoczął naukę w miejscowej szkole ludowej, a następnie uczęszczał do katowickiego Gimnazjum Królewskiego. W 1895 r. rozpoczął studia na politechnice w Charlottenburgu, z których rok później przeniósł się na Wydział Filozoficzny Królewskiego Uniwersytetu we Wrocławiu, a następnie do Berlina.

W 1901 r. objął redakcję "Górnoślązaka" w Katowicach. Rok później za publikację artykułów "Do Niemców" i "Do moich braci Górnoślązaków" osadzony został w więzieniu we Wronkach. W latach 1903-1912 i w 1918 był posłem w Reichstagu oraz pruskiego Landtagu (1903-1918), gdzie reprezentował Koło Polskie. 25 października

1918 r. wystąpił w Reichstagu z głośnym żądaniem przyłączenia do państwa polskiego wszystkich ziem polskich zabranych po zaborze pruskim. Po pierwszej wojnie światowej wszedł w skład Naczelnej Rady Ludowej w Poznaniu, stanowiącej rząd Wielkopolski podczas Powstania Wielkopolskiego.

W styczniu 1920 Wojciech Korfanty został mianowany przez rząd polski komisarzem plebiscytowym na Górnym Śląsku. Po niekorzystnej dla Polaków interpretacji wyników plebiscytu, proklamował i stanął na czele III Powstania Śląskiego. Nie wierzył w szanse powodzenia powstania, widząc w nim jedynie zbrojną manifestację ludu górnośląskiego, która powinna zwrócić uwagę Komisji Międzysojuszniczej mającej dokonać podziału Śląska pomiędzy Polskę i Niemcy. Dlatego też zarządził wstrzymanie działań zbrojnych i czekanie na decyzję mocarstw Ententy. W lipcu 1921 r. opuścił Śląsk, desygnując na stanowisko swego następcę Józefa Rymera.

W odrodzonej Polsce, w latach 1922-1930, był posłem na Sejm związanym z Chrześcijańską Demokracją (ChD). Od października do grudnia 1923 r. pełnił funkcję wicepremiera w rządzie Wincentego Witosa i jego doradcy z ramienia ChD. W 1924 r. został wydawcą dzienników "Rzeczpospolita" i "Polonia". Był zdecydowanym przeciwnikiem Józefa Piłsudskiego. Po zwycięstwie sanacji stał się obiektem ataków z jej strony. W 1930 został aresztowany i wraz z posłami Centrolewicy osadzony w twierdzy brzeskiej. Po uwolnieniu powrócił na Śląsk. W obawie przed ponownym aresztowaniem w kwietniu 1935 emigrował do Pragi. Był jednym z organizatorów i pierwszym prezesem Stronnictwa Pracy, powstałego w 1937 r. w wyniku połączenia Chadecji i Narodowej Partii Robotniczej. Po aneksji Czechosłowacji przez Niemcy wyjechał do Francji, lecz w obliczu groźby wybuchu wojny potajemnie wrócił do kraju. W kwietniu 1939 r. został aresztowany. Po trzech miesiącach został zwolniony z powodu ciężkiej choroby. Wkrótce po wyjściu z więzienia zmarł (17 VIII 1939). Jego pogrzeb, który odbył się w Katowicach 20 sierpnia 1939, przekształcił się w wielką manifestację poparcia prowadzonej przez niego polityki niepodległościowej.